

Nr 441.

Av herr **Brännberg m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 114, med förslag till förordning om erkända sjukkassor m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 114 beträffande sjukkasseväsendet har i § 24 föreslagits, att sjukpenning ej skall utbetalas för de tre första sjukdagarna utan först från och med fjärde sjukdomsdagen.

Då ett flertal sjukkassor redan nu utbetala ersättning från första sjukdomsdagen, kommer säkerligen förslaget, om det blir genomfört, att väcka stor misstränkning bland sjukkassee folket. Andra kassor åter ha visserligen en karenstid av tre dagar, men överstiger sjukdomstiden dessa tre dagar med en, alltså fyra sjukdagar, erhålles sjukersättning för samtliga fyra, medan det i ett sådant fall enligt propositionen skall lämnas ersättning för endast en dag.

Var och en som känner till under vilka förhållanden en stor del av sjukkasornas klientel lever, vet vad det betyder, ekonomiskt sett, att exempelvis under sex sjukdagar endast få uppbära ersättning för tre av dessa sex. Det är visserligen sant, att propositionen genom förslaget om den sjukvårdande verksamheten lämnar hjälp även för kortvariga sjukdomsfall, och att en lättnad, jämförd med det nuvarande, beredes de sjuka, men vad som vid sådant fall kan erhållas i statsbidrag, åtgår till läkare och medicin och kommer ej den sjuke eller hans familj tillgodo.

De sakkunniga ha i sitt betänkande angivit, vilka förhållandevis stora belopp såväl sjukkasorna som staten skulle inbespara, därest förslaget sådant det i denna del föreligger blir antaget. För sjukkasorna skulle det betyda en besparing på 1.080,000 kronor och för statsverket 360,000 kronor årligen, efter en beräkning av 800,000 sjukförsäkrade. Det kan ju ej förnekas, att där besparingar till så betydande belopp kunna göras, det ligger nära till hands att företaga denna till synes lätta och närliggande åtgärd, men fråga är, om det hör samman med rättvisa och billighet mot de försäkrade.

För att få likformighet i den sociala försäkringen synes det oss, som om man här kunde införa samma bestämmelse, som gäller vid olycksfall i arbete, nämligen att själva sjukdomsdagen ej räknas, men att ersättningen utbetalas från och med andra sjukdomsdagen och därefter i enlighet med förslaget. Som skäl för att ej inräkna första dagen kan bl. a. anföras, att ett sjukdomsfall ej alltid inträffar på morgonen utan först senare på dagen,

och har alltid någon inkomst åtnjutits för den del av dagen vederbörande varit i arbete. Olycksfallen inträffa till sin allra största del på dagen under arbetets gång.

Med stöd av det anförda hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition, att sjukpenningen må utgå dagen efter varje sjukdomsfall, och att utskottet må vidtaga de ändringar i lagtexten och anslagsbeloppet, vartill motionen kan föranleda.

Stockholm den 26 mars 1927.

C. Brännberg.

J. V. Mårtenson.

Vilh. Carlson,
Mölnadal.